

Jørgen S. Lundsgaard (KF):

Som det så smukt er formuleret i bemærkningerne til lovforslaget, er formålet at støtte kunsten og kulturen ved at give forfattere til litterære værker og skabende kunstnere mulighed for at foretage en skattemæssig udligning af deres indkomst fra kunstnerisk arbejde, og det gør man ved at give kunstneren skattelettelse, hvis han sparer op til dårligere tider. Det er en god samfundsmoral, som vi alle kunne have brug for, og det er en udmærket måde at give kunstnerstøtte på.

Det er klart, at en kunstnerisk og kreativ arbejdsform ikke giver indtægter, som kan sammenlignes med en lønmodtagers, men mere med en entreprenørvirksomheds. Men kunstneren er hidtil blevet beskattet som lønmodtager uden entreprenørvirksomhedens muligheder for hensættelser og dermed finansiering af kommende opgaver. Lovforslaget ændrer dette forhold, og yderligere er de foreslåede regnskabskrav til den foreslåede ordning lempeligere end virksomhedsordningen.

Men hvorfor kun kunstnere og forfattere? Og hvordan defineres dette begreb egentlig? Ifølge bemærkningerne til § 1 er personkredsen, der kan anvende den nye ordning, den samme som de forfattere og skabende kunstnere, der er omfattet af den gældende bestemmelse i ligningslovens § 7 O. Den er svær at blive klog på, men den omtaler både opfinderarbejder, arbejder af litterær karakter, arbejder af videnskabelig karakter og arbejder af kunstnerisk karakter.

KL 15.45

Et svar på en forespørgsel til Skatteministeriet konkluderede, at lovforslaget kun omfattede dem, der er nævnt i forslagsteksten, dvs. forfattere til litterære værker og skabende kunstnere. Det er egentlig en skam, for vi mener, at de øvrige forfattere og kunstnere har samme behov, f.eks. inden for faglitteratur og software. Og hvad med de små opfindere, som betaler dyrt, før de får honorar for deres patenter? De fortjener også en tilsvarende positiv behandling, og det vil også være i regeringens ånd at støtte uddannelse, computerteknologi og igangsættere på denne måde.

Men forslaget er en god begyndelse og vil muligvis ikke give det provenutab på 16 mio. kr. pr. år som forudset. Det skyldes, at en stor del af de kunstnere, som forventes at benytte ordningen, tilhører den såkaldte tredje gruppe på arbejdsmarkedet, dvs. at de hverken er lønmodtagere eller selvstændigt erhvervsdrivende. De

kan derfor være nødsaget til i arbejdsperioder uden indkomst at benytte det offentlige system, men dette modvirkes af fremsatte lovforslag.

Det Konservative Folkeparti kan derfor støtte forslaget.

Morten Homann (SF):

I SF er vi fuldt ud opmærksomme på det problem, at man som f.eks. kunstner kan opleve, at indtægterne svinger meget fra år til år. Det skal også have nogle skattemæssige konsekvenser, og derfor har vi også megen sympati for et forslag, som man kan sige giver især de dårligst stillede kunstnere nogle bedre muligheder for at få en mere stabil skattebetaling.

Jeg synes, man i udvalgsarbejdet skal kigge lidt nærmere på nogle af de afgrænsningsproblemer, der er i forslaget, og først og fremmest hvordan man kan sikre, at det udelukkende kommer til at omfatte de kunstnere, som det er tiltænkt. Man bør også kigge på beløbsgrænserne for at sikre, at det ikke kun er de veletablerede kunstnere, som får fordel af det, men dem, som i første række har brug for det, nemlig de små, nystartede kunstnere, som har svært ved at få økonomien til at hænge sammen. Der er ikke nogen tvivl om, at de store og veletablerede kunstnere har meget lettere ved at få en stabil økonomisk situation til at hænge sammen over tid end små kunstnere, som lige er begyndt på deres karriere.

Med de bemærkninger, at der skal ske en præcisering af målgruppen, og at vi skal se nærmere på de beløbsgrænser, som ligger i forslaget, vil vi i SF gå positivt ind i udvalgsarbejdet og håbe, vi kan få et forbedret forslag ud af det.

Anders Samuelson (RV):

Det Radikale Venstre har som et af sine klare formål at bekæmpe enhver form for indførelse af nye særordninger, og vi mener også, det skal være et mål i sig selv at afskaffe eksisterende særordninger.

Dette her er blot en ny særordning, og selv om vi kan se det positive i selve formålet, mener vi faktisk, at det er en forkert vej at gå. Hvis man mener, der er problemer med at få udjævnet indkomster fra år til år osv., er det en anden vej, der skal gås. Vi skal gå i retning af at sikre, at skatten på arbejde generelt bliver sat ned i stedet for blot at tilføje nye særordninger, som uvilkaarligt vil føre til, at den næste og den næste og den næste gruppe med lige så god samvittighed vil kunne sige, hvorfor det ikke er dem, der er omfattet, jf.